

[Industriministeren]

Jeg vil gerne understrege, at forslaget har været grundigt forberedt i vort udvalg om immaterialret.

Som følge af den øgede internationalisering på varemærkeområdet åbner forslaget tillige mulighed for, at Danmark ratificerer Protokollen til Madrid-Arrangement og det eksisterende Madrid-Arrangement om international registrering af varemærker.

Varemærkeretten hører til de juridisk mest komplicerede retsområder. Jeg vil derfor nøjes med at nævne de vigtigste nydannelser.

EF-direktivet om varemærker indeholder som noget nyt i forhold til dansk ret et krav om brugspligt. Ved at indføre brugspligt i varemærkeloven opnår man, at en varemærkeregistriering kan slettes, hvis varemærkeindehaveren ikke har gjort reel brug af varemærket i en sammenhængende periode på 5 år efter registreringen. Herved reduceres antallet af registrerede varemærker, og dansk varemærkelov bringes i overensstemmelse med varemærkeretten i langt den overvejende del af andre industrialiserede lande, herunder Sverige og Finland. For at gøre bestemmelsen om brugspligt mere effektiv og som et led i moderniseringen foreslås det endvidere, at Patentdirektoratets muligheder for at ophæve en varemærkeregistriering udvides.

Med henblik på at hurtiggøre og forenkle sagsbehandlingen indeholder forslaget en ændring af indsigelsesperiodens placering. Forslaget medfører, at et ansøgt varemærke, når det er godkendt af Patentdirektoratet, registreres uden forudgående bekendtgørelse. Indsigelsesperioden placeres efter registreringen og medfører, at bekendtgørelse for fremtiden kun skal ske én gang.

I Danmark er der ikke fastsat regler om konsumtion, men der antages at gælde international konsumtion. Konsumtion betyder, at en varemærkeindehaver ikke kan gøre sin varemærkeret gældende, hvis den pågældende selv lovligt har bragt sine varer i handelen med sit varemærke og disse er videresolgt eller den pågældende har givet andre tilladelse hertil. I overensstemmelse med EF-direktivet indeholder forslaget en udtrykkelig bestemmelse, der fastslår, at der inden for EF gælder konsumtion.

Dansk erhvervsliv har vist stor interesse for de internationale varemærkesystemer, som er

etableret gennem det såkaldte Madrid-Arrangement og Protokollen hertil, fordi disse systemer gør registreringsproceduren lettere i de tilknyttede lande. I takt med erhvervslivets stigende internationalisering er det naturligt, at en ny varemærkelovgivning indeholder de bestemmelser, som er nødvendige, for at Danmark kan tilslutte sig de internationale varemærkesystemer.

Det fremsatte lovforslag om fællesmærker indeholder kun mindre ændringer i forhold til den gældende fællesmærkelov. Forslaget indfører dog en mulighed for, at en ansøger kan få registreret et mærke, der udelukkende angiver varers eller tjenesteydelsers geografiske oprindelse. Sådanne geografiske oprindelsesangivelser kan ikke uden videre registreres under den gældende varemærkelov og fællesmærkelov. Direktivet tillader en sådan registrering, og denne mulighed finder regeringen formålstjenlig, idet den kan være af stor interesse for Danmark, der har en veludviklet levnedsmiddelin-dustri.

Jeg finder, at det fortsat er mest praktisk at opretholde varemærkeloven og fællesmærkeloven som to særskilte love, som det har været tilfældet i dansk lovgivning siden 1913. Dette giver den letteste oversigt over retsområdet. Hertil kommer, at reglerne om fællesmærker kun har betydning for en ganske snæver kreds.

I de senere år er krænkelse af varemærkeret-tigheder øget betydeligt. Dette er et internationalt fænomen. For at imødegå denne udvikling indeholder begge forslag en skærpelse af sanktionsmulighederne, således at de svarer til flere af de øvrige immaterialretslove. Endvidere indeholder forslagene en mulighed for i lighed med mønsterlovens og patentlovens regler at pålægge den, der har krænket en varemærkeret, at udrede et vederlag for udnyttelsen, uanset om der kan påvises et tab eller ej.

På grund af den nære tilknytning mellem varemærkeretlige og markedsføringsretlige tvister foreslås det, at også sager om overtrædelse af varemærkeloven og fællesmærkeloven skal afgøres ved Sø- og Handelsretten i København.

Idet jeg i øvrigt henviser til de udførlige bemærkninger til lovforslagene, skal jeg anbefale forslagene til det høje Tings velvillige behandling.